

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

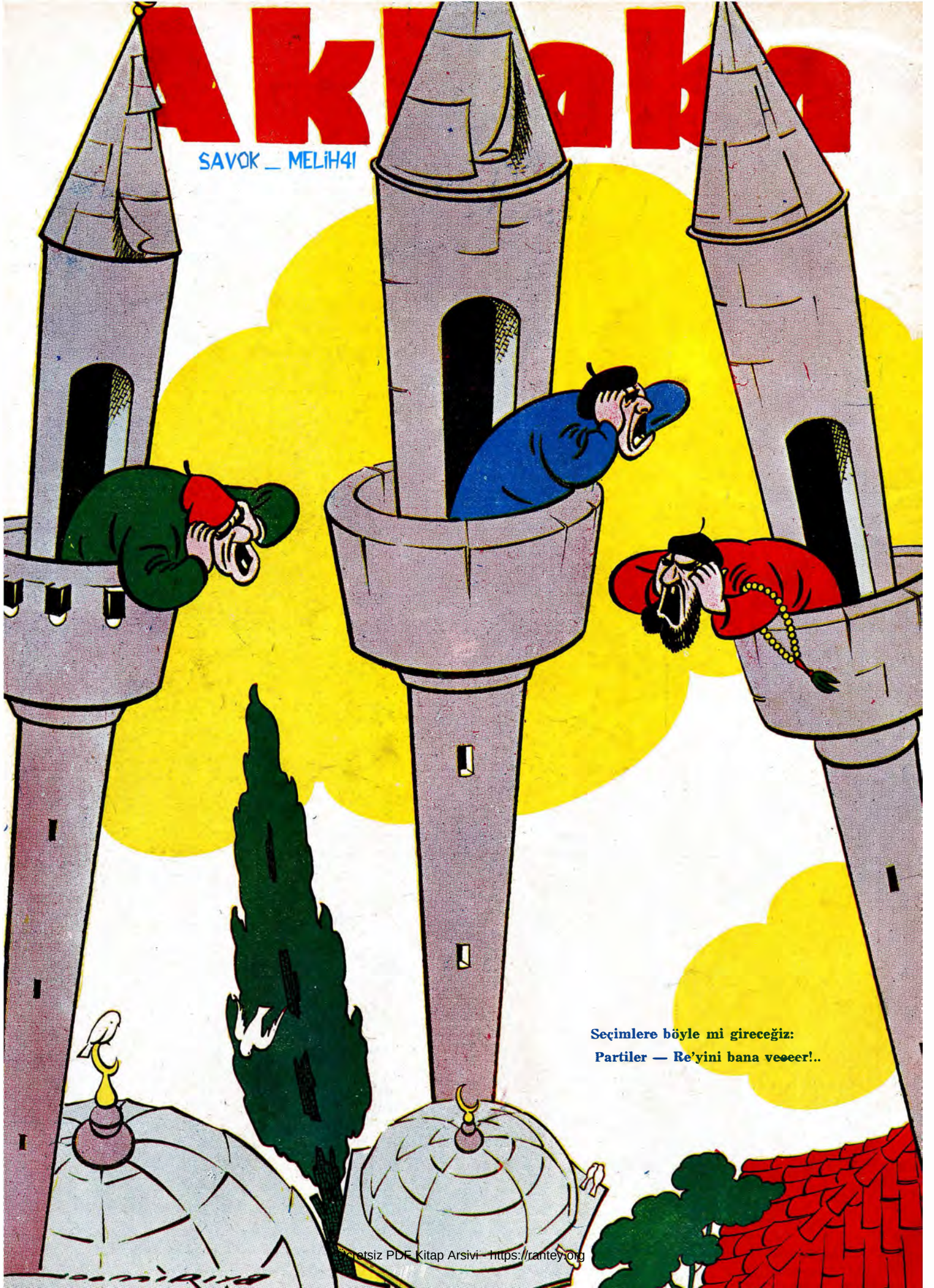
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

SAVOK — MELİH41

Seçimlere böyle mi gireceğiz:
Partiler — Re'yini bana veröer!..

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllık (52 sayı hesabıyla) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllık 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon:
21811

3 Katlı Ev

Üç neslin romanı

Yazan:

Yusuf Ziya Ortaç

Yılbaşında

Çıkıyor

EMNİYET SANDIĞI'nın

30/Aralık/1952

Keşidesi için PARA yatırmadınızsa, en yakın şubemize giderek, en az 150 liralık bir hesap açtırma ta acele ediniz.

75,000

Lira tutarında yılın en zengin ikramiye keşidesi

YEŞİLKÖY'de güzel ve kıymetli bir

VİLLA

Ve çeşitli para ikramiyeleri

Her 150 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir.

Tafsilât GİŞELERİMİZDE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Akbaba

Sayı : 39 — Cilt : 2 — 11 ARALIK 1952

★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★

Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir terbiye dersi

KORE MÜZAKERELERİ :

Yaşa Hüseyin Cahit üstad, yaşa!.. Elin var olsun, kalemin nur olsun, hattâ Birinci Dünya Harbinde, millet mısır koçanı, süpürge çöpü, Kâğıthane çamuru yerken, senin köpeğine yedirdiğin içi kaymaklı şekerlemeler helâl olsun!

Şu haddini bilmeyen, dünkü köy çocuğu Adnan Menderes'e, Ulus sütunlarında ne güzel bir ders, bir nezaket dersi, bir siyasî terbiye dersi vermişsin!

Kalkmış da :

— «Beni susturmak zulümdür!»

Diyen sayın muhalefet lidere :

— «Bu memlekette zulüm, senin iktidardan düşmenle sona erdi!» demiş.

Demiş ama, cevabını da senden almış :

«Bilâ ihtiyar, insanın aklına şu sual gelmez mi: İsmet İnönü kim, Adnan Menderes kim?...»

Bu nazik, bu zarif, bu ince suali senin asıl kalemin soruyor ve cevabını da yine senin kibar, olgun kalemin veriyor :

«O, efendisinin gözüne girmek ve iltifat görmek için kıvranan bir dalkavuk!»

Billûr üslûbunuzun aynasım da, ak saçların çerçevelediği mübarek yüzünüzü görüyorum ve huzurunuzda bir kere daha hürmetle eğiliyorum üstad!

Eğer memlekette bugünkü zalim idare olmasa, eğer basın hürriyeti askerî mahkemelelerin tehdidi altında titremese, eğer 161 inci madde kahraman başınızın üstünde her an düşmeğe hazır bir kılıç tehdidi ile sallanmasa, siz, böyle elinizi kuş tüyü bir kalem alır, hasminize kadife kelimeler, ipek cümlelerle mi hücum ederdiniz?

Makalenizden aldığım şu bir kaç satır, bir fikir ve ideal kavgasının, terbiye ve nezaketten uzaklaşmaksızın nasıl yapılabacağına iki veciz misaldir.

Başbakan Adnan Menderes, eğer biraz iz'anı ve biraz insafı varsa, 14 Mayıs'ta çıktığı kibir ve gururun tahtından inmeli ve iki elinizi nedametle öperek :

— Affediniz üstad, demeli, artık edebi sizden öğrendim!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Devrimci ile tepkici arasında

Yazan: Server Bedi

Devrimci (İnkılâpçı) — Sen yine azmağa başladın. Piştova davranıp cinayete kadar göze aldın. Ne oldu sana?

Tepkici (Mürteci) — Gözüm kızdı.

Devrimci — Kime kızdın, niçin kızdın?

Tepkici — Yalmana kızdım. Biliyorsun sebebini: Kızlarımızı Amerikalılara öptürdü diye kızdım.

Devrimci — Ha!.. Demek kıızı bir Amerikalı değil, sen öpseydin kızmıyacaktın? «Onlara şapur şupur da bize Allaha şükür» mü, diye düşündün ve içerledin, öyle mi?

Tepkici — Hâşâ!.. Biz kız öpmeyiz.

Devrimci — İyi niyetle de öpmez misin?

Tepkici — İyi niyetle kız öpülmez. Sen onu benim külâhıma anlat. Biz kız öpmeyiz ama, niçin kız öpüldüğünü biliriz.

Devrimci — Peki, sen kız öpenlerin veya öptürenlerin hepsini birer birer vuracak mıydın? Buna ne zaman yetişirdi, ne para, ne kursun!

Tepkici — Elebaşılardan bir kaçını temizliyecektim, ötekiler korkacaklardı.

Devrimci — Yalmandan sonra sırada kim vardı?

Tepkici — Nadir Nadi. Zaten bu güzellik müsabakası bid'atini icadeden de Cumhuriyet gazetesi değil mi?

Devrimci — Ne fenalığı var güzellik müsabakalarının? Güzeli Allah yaratmadı mı? Güzel olmak günah mı?

Tepkici — Günah değil, amma velâkin, Allah güzelleri herkes seyretsin diye yaratmadı.

Devrimci — Güzelleri çuvala koyup anbarda saklıyalım diye mi yarattı? Bak, bütün güzel şeyler, güneş, mehtap, ufuk, çiçek hep meydanda. Onları Allah örtmüyor. Doya doya seyrederiz.

Tepkici — Çiçek başka, karı başka.

Devrimci — Neden?

Tepkici — Çiçeği koklamaktan insana ziyan gelmez.

Devrimci — Kadını koklamaktan ziyan gelir mi?

Tepkici — Tövbe, tövbe, tövbe estağfurullah... Elbette... İnsan kadını koklarsa başı döner, günaha girer.

Devrimci — Sen evli değil misin?. Karını öpmez misin, okşamaz mısın?

Tepkici — O başka... İnsan zev

cei menkûkasını halâlınden öper de, okşar da, yalar da... O başka!

Devrimci — Biz de her kadını herkes yalasın demiyoruz. Güzeli herkes görebilir, seyredebilir diyoruz.

Tepkici — Lâyecuz!

Devrimci — Ne demek o?

Tepkici — «Olamaz!» demek.

Devrimci — Oluyor işte.

Tepkici (Kızarıp, elini arkasına götürür) — Sabrım tükeniyor. Çok konuşma. Şimdi seni temizlerim.

Devrimci — Bak, sen insan gibi konuşuyorsun. Hemen kızıyor ve silâha davranıyorsun.

Tepkici — Ben böyleyim işte.

Devrimci — Onun için sana sof ta diyorlar.

Tepkici — Artık sabrım sona geldi. Senin kırdığın ceviz bini aştı. Memlekette ırz, namus, ah-lâk, mukaddesat bırakmadın. Yere batsın senin inkılâpların.

Devrimci — İnkılâplarımıza sövme. Benim de gözüm kızıyor. Daha ileri gidersen polis çağırırım.

Tepkici — Gördün mü ya, sen de kızyorsun, sen de softasın.

Devrimci — Tabii, biz devrimci lerimizi tepkicilerin elinden kurtarmağa mecburuz.

Tepkici (Anlamıyarak) — Ne dedin, ne dedin? Tüfekçiler mi?

Devrimci — Tepkiciler.

Tepkici ne demek o?

Devrimci — «Mürteciler» demek. Tepki = réaction. Tepkici = Réactionnaire.

Tepkici — Devrimci ne demek?

Devrimci — Geriliği deviren inkılâpçı demek.

Tepkici — Ha... Demek siz deviriyorsunuz, biz de katır gibi tepiyoruz?

Devrimci — Ha şunu bileydin.

Tepkici — Demek bu memlekette kimi deviriyor, kimi tepiyor... Nasıl şey bu? Ahır mı bu memleket?

Devrimci — Hâşâ! Devrim ve tepki sosyal hayatın diyalektik bir kanunudur.

Tepkici — Anladım sa Arap olayım.

Devrimci — Hayır, anlarsan Arap değil, Türk olursun.

Tepkici — Haydi haydi... Sabah sabah beni günaha sokma. Çekil karşımdan. Gît, başka yerlerde çam devir.

Devrimci — Sen de yalnız kal, rahat rahat tepin.

(Ayrılırlar).

— Tımarhanede bir cinayet daha olmuş..
— Allah Allah... Artık deliler de akıllılara döndü!..

İSTANBUL NOTLARI :

Ben şoför oldum!

Şimdi ayıp değil ya... Pazarları top, sair günler Beyoğlunda kız peşinde koşmaktan, bir türlü lise yi bitiremedim... Yani *diğer* hem cinslerim gibi... Lâkin peder merhum vakitsiz merhum olunca bir iş tutmak lâzım geldi. Hazıra dağ dayanmaz. Tahsile devam imkânı kalmadı. Engel, belge derken, Bakanlığın tanıdığı yirmi dokuz türlü imtihan hakkı sayesinde bile hakkından gelip bir diploma alamadık. Ne yapalım? **Aksiliğe** bakın ki, para yemekten gayri de elden gelir bir hüner yok... Ama siz diyeceksiniz ki, şu söylediklerini anlatışındaki intizam, değil, liseyi bitirememiş bir insanda, değme Üniversite mezunlarının, sözlerinde bulunmaz. Bunun iki sebebi var. Birincisi; Esat Mahmu du çok okur ve yazdıklarını bir türlü taklit edemezdim. Onun gibi cümle kuramamak sayesinde düzgün konuşma ve yazmayı öğrendim. İkinci ve daha mühim sebep de, bu anlattıklarımı bizzat yazmıyorum. İstanbul muhabiri not ediyor.....

Neyse, sadede gelelim.

Saltanat devirlerinde otomobil ehliyeti almış olduğum için, şoför lükten başka çıkar yol bulamadım. Lâkin belediye otobüslerinde şoförlük değil ha.. O fukaraların halini epey tetkik etmiştim. Alimallah hepsinin kulakları şef faftır. Bir tarafından bak, öbür tarafını seyret. Neden? Çünkü de işmez gelirli dirler de ondan.

Eşin, dostun yardımıyla, borç harc, bir taksi edindik. Bir sabah, Bismillâhi deyip Karaköyden işe başladım. Tam postahanenin önündeyim. Biri el etti:

— Saraçhane mi?

— Hayır, affedersiniz efendim. Ben Çarşıkapıya kadar dolmuş yapıyorum.

— Ulan traşı kısa kes. Sana ahret suali sormadık ya. Saraçhane ye kadar çıksan neren aşırır?

— Özür dilerim efendim, gide mem.

— Sen o ağızları lüküslere yap hergele... Bize gelmez. Çek arabayı öyleyse...

Şaşkın şaşkın herifin yüzüne bakakalmışım. Derken «Cırrrt» diye bir polis... düdüğü. Hemen Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

ayıldım, ama, iş isten geçmiş, me mur tepemde bitmişti:

— Ne duruyorsun? Buradan yolcu alınmıyacağını bilmiyor musun?

— Yolcu almıyordum ki ağa bey... Şu adamla konuşuyordum.

— Hangi adamla? Orada adam falan yok. Haydi durma, yoksa ya zarım...

Baktım, sahiden bana iltifat eden muhterem yolcu, ortalardan sır olmuş. «Yazarım» ne demek tir bilir misiniz? Yüz lira... Daha sıftah etmeden para cezası öde meği uygun bulmadığım için, me mur beyefendinin tehdidini ikinci defa tekrarlatmadım. Eminönü, İş Bankası diye kısa bir tur yapıp tekrar Köprüye yanaştım. Ben yürürken biri arabaya atladı:

— Bankalardan, değil mi yav rum?

— Evet beyim...

İki adım gitmeden, biri daha atladı. Millet de amma cam baz olmuş ha...

— Boğazkesenden değil mi ağa bey?

— Hayır-kardeşim, Bankalar dan...

— Dur öyleyse ineyim...

— Duramam, ceza yazarlar... Binerken bana sormadınız ki, ka pıyı açıp atladınız...

— Kibarlığa boş ver oğlum. İ neceğim diyorum sana.

Bu sefer, ilk yolcu lâfa karış tı:

— O da duramam diyor, anla sana...

Köprü üstü de dehşetli kalabalık. Arabalar manda arabasından farksız. Bir an sonra, arkadaki ilk yolcu feryadı bastı:

— Aman dur, hemen ineyim...

O kadar şaşırmışım ki, duracak yerde, gaza bastım. Öndeki arabanın tamponuna dokundum.

— Yavaş ol eşşoğlu... Önünde araba var. Burasını stadyum kapısı mı sandın, hemen bindiriyor sun?

Bu lâfları söyliyken, öndeki arabanın şoförüydü, cevap vermiye terbiyem müsait olmadığı için sustum. Lâkin arabadaki yolcu susmuyordu:

— Bir dakika dur yahu... İneceğim. Biliyorum, bu ne perhiz, bu ne lâhana turşusu diyeceksin ama, meşru mazeretim var. Gidiyor yahu, dur Aallahasen...

— Duramam beyim. Giden kim?

— Görmüyor musun? Sağ kaldırım da, karım gidiyor, Tanımadığım bir herifle kolkola... Dur, yoksa atarım kendimi aşağı, başına belâ gelir...

Çare var mıydı? Yavaşladım.. (Lâtfen sayfayı çeviriniz)

YERLİ FİLİM :

- Saz var, gazel var, çiftetelli var...
- E, ne dururiz, bir şişe rakı alıp gidek!...

Lâkin daha durmağa vakit kalmadan, memur, ensemde bitti:

— Yürü, görmüyor musun? Ö-nün açık...

Gayriihtiyari önüme baktım... Sonra, ilerisinin boş olduğunu gördüm. Yolcu:

— Bir dakika, ineyim de öyle. Gidiyorlar... diye ter ter tepiniyordu. Kapağı açtı ve atladı.

Memur:

— Ben sana indirme lemedim mi? Neden indiriyorsun bura da yolcu?

Feryadiyle derhal cebine davrandı:

— Yazayım cezayı da aklın başına gelsin...

— Aman ağabey, sen de gördün işte... Ben sadece yavaşladım. Herif de atladı gitti. Hattâ paramı bile vermedi...

— Acelesi neymiş?

— Karısını görmüş kız dırım-da...

— Ulan ne karı kocalar var be hâlâ... Aşksun doğrusu...

— Öyle değil ağabey... Herif karısını başkasının kolunda görünce deliye döndü. Araba yürürken atladı aşağıya... Benim ne suçum var?..

Neyse... İnsaflica bir adammış. Cezadan vazgeçti. «Gözünü aç, bir daha» diye tenbihledi. Bir de gözümü açtım ki, yanımdaki yolcu da atlamış bu patırdıda... O tarafa bakarken güzel bir kıza takıldım. Bana işaret ediyordu. Basım la olmaz dedim ama, birdenbire «Gaarçç!» dedi frenler. Der

ken arkadan bir «Kütt!» sesi yük seldi. Onun peşinden de:

— Çüş ulan aşık! Yürü ulan, hantaloğlu...

Başımı çevirdim. Koskoca bir kamyon, bizim arabayı takmış önüne. Gaza basar basmaz hemen fren yaptım. Bu sefer de adamın oiri, düşen şapkasını almak için otomobilin altına giriyordu az da ha. Bir de üstelik:

— Kör müsün? Şapkamı çiğniyeceksin neredeyse. Acelen ne utanmaz adam. Seçime mi gidiyorsun? Ben sana gösteririm... El bette altıncı şubeye işin düşer senin de... Görürsün ocak bucak başkanının şapkasını çiğnemeyi sen...

Sokak hatibi sözüne devam edecekti ama, Köprü'nün kalabalığı, benim onu dinlememi güçleştiriyordu. Rıhtım caddesine saparken vapurdan çıkan genç bir çift, yani bir kız, bir oğlan, arabaya girdiler.

— Nereye? dedim, ses yok. Bek ledim. Tekrar:

— Ne tarafa gidiyoruz? diye sordum. Mutlak bir sessizlik...

Doğrusu merak oldu bana. Bir de geriye dönünce ne göreyim? Delikanlı kıızı kollarına almış, Ka raköy ırhtımı gibi yerde, dudakları ağzında, habire öpüp duruyor mu? Muhakkak ecnebi olacaktı. Aklım başımdan gitti. Gaza bastığım gibi doğru garaja.

Arabayı bıraktım. İçindekileri de... O gün bugündür, şoförlükten de hevesimi almışım...

— İstanbul Muhabiri —

Emirler

Sabahleyin, adamcağızı bir el dürttü:

— Kalk!

Gözünü aralayıp baktı: Karısı!

— İşne geç kalıyorsun... Bu ne uykusu böyle!...

Kalkıp giyindi.. Çıkacağı zaman oğlu yolunu kesti:

— Baba, bana futbol ayakkabısı al!

Kızı omuzuna elini koydu:

— Sinema parası ver!

Hizmetçi homurdandı:

— Aylığımlı bırakmadan gitme!

Bayan, odasından seslendi:

— Kuzu pırzolası yolla!...

Adamcağız sokağa çıktı. Karşıkı duvarda bir ilân: Yerli kumaş giy!...

Tramvaya bindi; bir levha: Üzüm ye!...

Tünele atladı, bir başka kumanda: Hayat sigortasına gir!...

Dairede, müdür çıkıştı:

— Böyle bir karış sakalla vazife başına gelinmez.. Tıraş ol!

İş takib eden bir kadın dayattı:

— Bir haftadır gidip geliyorum... Ne olacak bu benim işim?. Cevap ver!...

Bay Mağdur, adım başında verilen emirlerden fena halde bunalmıştı. Akşam diarenden çıkar çıkmaz Beyoğluna geçti, sinema ilânlarına göz attı, hangisinde eğlenceli bir filim varsa ona gidecek, biraz gülecek, açılacaktı... İşlerinden birini beğendi, paraya kıydı, bir balkon bileti aldı ve girdi...

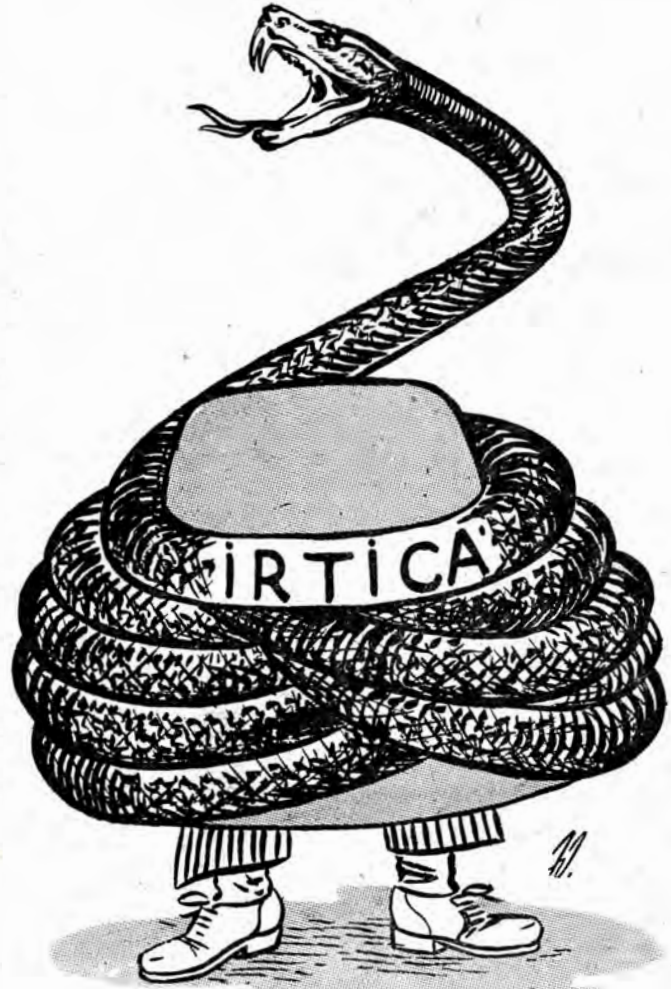
Oh.. Sağında sarışın bir taze, solunda, alev dudaklı bir esmer.. Lâvanta kokulu bir karanlık içinde tatlı hulyalara dalmağa hazırlanırken ışıklar söndü ve perdede bir kumbara resmile beraber dik bir kumanda duyuldu:

— Para biriktir!.. Para biriktir!...

Bay Mağdur, yanındaki kadınların ayaklarını çiğniyerek yerinden fırladı... Arkasından, seyirciler hiddetle bağırıyorlardı:

— Dikkat et!... Önüne bak!...

Horoz

BAŞIMIZA GELENLERİ...

Öbür dünyadan röportajlar:

Mahmut Sadık

Yazan :
Salâhaddin GÜNGÖR

Masada gayet hafif ve nazik bir tıkrıdı duyuldu :

— Siz misiniz üstadım?

— Evet, ben.. Hani şu kırık bir karyolada ve ateşsiz bir odada titriye titriye son nefesini veren meşhur muharrir Mahmut Sadık.

— Bari orada sefalet çekmiyor sunuz ya?.

— Sefaleti de, sefahati de fânile re bıraktık. Siz, yaşayan ölülerin halinize acımdan başka bir derdimiz yok!

— Ahrette nasıl vakit geçiriyor sunuz?

— Geceleri ahbaplarla poker çeviriyoruz. Demleniyoruz. Ben, vakit buldukça cennet tiyatrosu için piyesler hazırlıyorum. Haftada bir gün de «Ahret postası» gazetesine «Takvimden bir yaprak» yazıyorum.

— İyi ama, üstadım, sizin takvimden bir yaprağı Refi Cevat Ulunay dostunuz kabulendi. Yıllardanberi habire çıkartıyor.

— Memnun oldum. Arkada kanlanlara bırakacak mirası olmayan insanların boş bir sütun bırakabilmiş olması da, yine bir tesellidir. Refi Cevada benden selâm söyleyin: Eski sütunum, kendisine aramın ak sütü gibi helâl olsun. Ömür takviminden son yaprağı ko parıncaya kadar yazsın, dursun işi yoksaa...

— Üstadım, dedim; affedersiniz, pek mühim bir sualimiz vardı da sizi onun için rahatsız ettik. Türk edebiyatı, büyük bir tebessüm buhranı geçiriyor. Ne gülen var, ne de güldüren. Hele yerli mizah diye ortada bir şey kalmadı. Bütün tuhaflik yazıları, oradan buradan çalıp çırpma, ve hepsi de yakıştırmaca şeyler. Halbuki sizin zamanınızda ne olgun mizahi yazılar çıkarılı.

Mahmut Sadık:

— Eh. Oğlum, dedi, biz tatlı dilli, güler yüzlü insanlardık. Gör düğümüz her kahrı sineye çekip kendimize zevk etmesini bilirdik. Bir darbeye uğrayınca, babahindi gibi kuyruğumuzu düşürüp Karadenizde gemileri batanlar gibi kara kara düşüncelere dalmadık.

— Bu buhranın önlenbilmesi için yazarlara ne tavsiyelerde bu lunuyorsunuz?.

— Birinci derecede hâdiseleri yakından takip etmelerini tavsiye ederim. Şimdiki mizahçılar, gazeteleri bizim kadar alıcı gözü ile okumuyorlar. «Tahtalıköy» ajanı, geçende bir haber verdi: İstanbul belediyesi çöpleri koyacak yer bulamıyormuş!..

Bir mizah yazarı için - çerden çöpten amma - mükemmel bir mevzu... Dokundur bre dokundur. Yaz bre yaz...

Sonra şu sizin sular idaresi!.. Elinde su yok ama, ağzı lâf yapıyor; kaç yıldır aynı terane:

— Gelecek yıl, İstanbul bol su ya kavuşacak! Yağmurlar biraz daha gecikseydi, Kadıköyünden Pendiğe kadar Anadolu yakasında halkın, susuzluktan neler çekeceğini göürdüm ben..

Mizahçılar, kendi şehirlerinin halini kalemlerine dolasalar yeter. Belde var, belediye yok. Koca bir sular idaresi var, çeşmeler de bir damla su yok. Çeşitli tiyatrolar var, tek bir tiyatro binası yok.

Hastası var, hastanesi yok. Zengini var, fakire yardım yok. Böyle bir şehrin halkı nasıl olur da güler ve nasıl olur da güldürür? Olsa olsa biz ölüleri böyle kendilerine güldürüyorlar işte.

— Ahrette ne var, ne yok bey efendi?.

— Ne olacak. İyilik, sağlık..

— Aranızda fıkra anlatan, nükte söyliyener de oluyor mu?

— En başta Süleyman Nazif. Haftada bir kaç gece, bizi etrafına toplayıp anlatır da anlatır! Abdülhak Hâmit'ten Filorinalı Nâzıma kadar, bütün tanınmış edip ve muharrirler hep bir aradayız.

— Filorinalı ne iş yapıyor?

— Ne yapсын? Her gece birimi zi bulup kazıya kazıya traş ediyor. Geçende muzibin biri, başından şiir krallığı tacını çalıp saklamış. Zavallı adam, sabahlara kadar avaz avaz «tahtım, tacım!» diye haykırdı durdu. Çenesinin kuvveti her gün biraz daha artıyor. İşi gücü, şuaradan, üdebadan kim kalıbı dinlendirirse, hemen bir Kudumiye hazırlamak!

Öteki dünyanın mersiyesine mukabil, bu dünyada Kudumiye.. En küçük Kudumiyesi 100-150 bin mısra tutuyor. Geçende, bunlardan birini dinleteceğim diye uğraşırken, Tefik Fikret, şark diye düşüp bayıldı. Adamaçız, ikinci defa ölmek mümkün olsaydı, Filorinalı'nın elinden kurtulmak için o fedakârlığı da yapacaktı.

— Abdullah Cevdet nasıl?

— Cehennem ehli için bir ana yasa hazırlıyor, diye duyduk. (Kahriyat) ı burada yeniden bas tırp hepimize dağıttı. Size ahrette dair bir kaç sosyete dedikodusu vereyim:

Abdülhak Hâmit, Makber mülhimesi Fatma hanımdan, geçen

ARTIK MARİFET SAYILMIYAN HOKKABAZLIK!

Hokkabaz — Baylar, bayanları.. Bu kadını kıtır kıtır doğrıyacağım!..

gece eve sarhoş döndüğü için güzel bir dayak yedi. Şair Eşref, Sultan İkinci Abdülhamitle barıştı. Her gün öğle saatinden evvel «Ehli kubur» parkında buluşup tatlı tatlı görüşüyorlar. Talât paşa, Mazliah, Karasu, Doktor Nâzım, Rüsuhi, Bahaettin Şakir, haftada üç gün, «Ölülerin şenliği» gazinosunda toplanıyorlar. Gelsin şatranç, gelsin bezik.. Üçüncü cihan harbi patlar patlamaz Enver paşanın, yedinci kat göklerde, mühim bir askerî vazife alacağı söyleniyor..

Mazhar Osmanı sorarsanız, hazret burada rakıya öyle fena alıştı ki, hiç sormayın... Şişe elinden düşmüyor. Dünyada nefsinin mahrum ettiği def'i gam suyundan, öteki dünyada bol bol nasibini almaktadır..

Hüseyin Rahmiye arasına, yanında genç bir Arap kızı ile çam-

lar altında dolaşırken rastlıyorum. Elinden «Şipsevdi» si düşmüyor. Burada Mahmut Sadık'ın sözü-nü kestim:

— Öteki dünyada bizdekinden daha enteresan sahneler varmış, desenize..

— Enteresan demek de söz mü? Gel de gözünle gör..

— Aman üstad.. Allah gecinden versin desenize..

— Evet ama, tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer, kürkçü dükkânı değil mi?.. Nasıl olsa, günün birinde bizim bu taraflara yolunuz düşecek!..

Hazret bu soğuk mevzuu açınca konuşmayı kısa kesmek icap etti:

— Allah rahatlıklar versin Mahmut Sadık beyefendi.

— Size de.. Size de..

Derken masada tıkrıdı kesildi.

CEP DOKTORU!..

BİR AŞK HİKAYESİ :

Fedakârlık!

Sevim ile Metin bir kır gazino-
sunda dans ediyorlardı. Caz du-
runca, Metin, sevgilisinin, kula-
ğına eğildi:

— Haydi Sevim, kalabalık-
tan uzaklaşalım...

İki sevgili, gazinonun تنها
bir yerine çekildiler.

Metin, Sevim'i kolları arasına
aldı, deniz yeşili gözlerine baka-
rak:

— Ah seni ne kadar seviyo-
rum, dedi. Evet, belki İhsan gibi
zengin değilim, onun gibi otomo-
bilim yok, onun kadar bol para
harcıyamıyorum. Fakat Sevim, se-
ni niçin de seviyorum, senin için
en güç ve imkânsız olan şeyleri
yapmaya hazırım..

Sevim, kollarını Metnin boy-
nuna doladı:

— Demek benim için yapıl-
mıyacak şeyleri yapmaya hazırsın
öyle mi?

Metin, ciddi ve gururlu bir ta-
vırla cevap verdi:

— Evet..

Sevim, Metni kendine doğru
çekti ve tatlı bir sesle:

— Öyleyse, dedi, beni şu bah-
settiğin İhsana takdim et, ne ol-
ur? S. M. Y.

İntikam!..

«Bernard Şav» sinemaya git-
mişti. Tam yer bulup oturacağı
zaman, bir karı koca ondan evvel
davranıp o boş yerle yanındaki-
ne oturdular. Yerleştikten sonra
koca, Bernard Şav'a döndü:

— Affedersiniz, yerinizi aldık..

Bernad Şav, adamın yanındaki
karısını göstererek:

— Zıyanı yok, dedi, muhterem
valdenizle rahat rahat filmi sey-
redin..

Kahraman!

Baba, beş yaşındaki kızıyla şa-
kalaşıyordu. Bir aralık kız baba-
sına sordu:

— Babacığım, sen karanlıktan
korkar mısın?

— Hayır kızım..

— Ya öcünden?

— Hayır, ondan da korkmam..

— Aslandan da korkmaz mısın
babacığım?

— Katiyen..

Küçük kız, hayretle babasının
yüzüne baktı ve:

— Bravo babacığım! dedi. De-
mek yalnız annemden korkarsın!

Oh Olsun!..

Geçen gün köprüde otobüs bek-
liyordum. Zühresini arayan Ta-
hir gibi gözlerim yolda kalmıştı.
Birdenbire koluma biri yapıştı:

— «Vay! Orhan'cığım!» deme-
rme kalmadı, eski arkadaş boynu-
ma sarıldı ve biz, el-âlemin gözü
önünde sarmaş-dolaş olduk.

Orhan'la on seneyle yakın bir
zamandır görüşmemiştik. Hal-
hatır sorduktan sonra biraz du-
raladık: Konuşacak, birbirimize
soracak o kadar çok şey vardı
ki, hangisinden başlayacağımızı
ikimiz de bilemiyorduk.

— «Eh, daha nasılsın!»

— «Daha, daha nasılsın...» der-
ken Orhan'ın eli tekrar koluma
yaptıştı:

— «Gel, şu dolmuşa atıyalım,»
dedi.

— «Benim otobüse pasom var,»
dedim. «Şimdi hiç yoktan elli ku-
ruş vermiyeyim. Ne acele var?..
Dur biraz, otobüs gelir... Dolmuş-
sa o da dolmuş...»

— «Acele var,» dedi. «Sen ev-
li değilsin galiba?»

Karısına bir an evvel kavuş-
mak için acele eden bu mes'ut ev-
liye gıpta ederek, teklifine uy-
dum, dolmuşa atladık.

Şu dolmuş denen yarı taksi, ya-
rı otobüs nakil vasıtası iyi, hoş
ama, yarı yolda boşalması işi bo-
zuyor. Köprü başında iki kişi in-
di, dolmuşun şanına hâlel getir-
memek için, şoför Karaköye sap-
tı; oradan yarı sihirbaz, yarı cam
baz işi üç kişi daha aldı. Arkada
dört kişi olmuştu. Bankalardan
yukarı çıkarken şoför, yanındaki
iki kişiye çok yakın bir arkadaş
daha ilâve etti. Olduk otomobilde
yedi kişi...

Orhan da Şişlide oturuyormuş.
Dura kalka, geçen yarım saatten
sonra Taksime geldiğimiz zaman
yanımızdakiler indiler. Başka da
müşteri çıkmadı. Biz başbaşa kal-
dık.

O zaman Orhan anlattı: Meğer
se eve bir an evvel kendini at-
mak için acele edışı, karısına kar-
şı olan fazla muhabbetinden zi-
yade, karısının ona karşı olan a-
şırı tahakkümünden ileri geliyo-
rmuş.

İçimden «vah-vah!» dedim. Fa-
kat onu teselli için de: «İyidir,
kadın biraz erkeği avucunun içi-
ne almalıdır. Aile saadeti...» fa-
lan gibilerden felsefe yürüttüm.
Orhan sadece içini çekti.

— Şimdi size bir şişe ilâç daha vereceğim...

— Vazgeçtiniz, Dr. Kılbaş'ın ilâcını kullanın!..

Ayrılırken: «E, bir akşam bu-
luşalım da şöyle, eski günlerde
olduğu gibi yine, iki tek parlata-
lım,» dedim.

— «İmkânı mı var, birader? Bi-
zim hanım...»

— «Kandırırısın, canım. İşim
var, falan dersin...»

— «Yutmaz.»

— «Kolayı var: Ben gelir seni
evden alırım, iş için bir yere gi-
diyormuşuz gibi yaparız...»

— «Bırakmaz.»

— «Yakın akrabandan birinin
hastalandığını söyleriz.»

— «Yakın değil, uzak akrabam
bile olmadığını biliyoruz...»

İş inada bindirmiştim: Ne ya-
pıp yapacak, bu zavallı arkada-
şı bir gece, hiç olmazsa bir iki
saat için, yuvasının o yakıcı ha-
raretinden uzaklaştıracaktım. Bu
bana şimdi âdeta bir vazife gibi
görünüyordu.

Biraz durduktan sonra sordum:

— «Nerede çalışıyorum demiş-
tin?»

— «Galatada bir ticarethanede.
Alsat şirketinde. Bak, iyi ki ha-
tırlattın: Dur, sana adresini ve-
reyim, yolun geçerse bir uğra. O-
rada uzun uzun konuşuruz.»

— «Olur,» dedim. Fakat ben
seninle bir akşam muhakkak ka-
fayı tutsülemek istiyordum. Bak
ne yaparız: Ben sana yazıhane-
den sözde telefon ederim... Acele
bir iş çıktı, diye çağırırım. Karın
da artık herhalde buna müsaade
eder... Derhal çıkarsın. Taksim
durağında buluşuruz. Meselâ ö-
nümüzdeki pazartesi... olur mu?

Orhan dalgın başını sal-
ladı ve elimi sıkıp uzaklaştı. E-
vine daha fazla gecikmeden var-
mak için can atıyordu.

Arkasından gülümseyerek ayrıl-
dım.

★

O zaman aklıma geldi. Onun
telâşi içinde ben de unutmuşum:
Evinin telefon numarasını alma-
mışım. Fakat kolayı vardı: Reh-
berden bulurdum.

Buldum: «Pekçetiner Orhan:
Şişli, Çıkmaz mahallesi, Son-
çarşamba sokağı No. 13/1.» Tele-
fon numarası da şu: 97561.

Şimdi iş, pazartesiye beklemeye
kalyordu.

Pazartesi de geldi. Saati hesap
ettim: Altıda yazıhaneden çıkıyor-
du. Yine dolmuşa bindiyse kırk
beş dakika sonra evindeydi. Tam
yedide telefon ettim.

Bir kadın sesi:

— «Alo?»

— «Orhan beyin evi mi?»

— «Hayır!»

— «Numaranız kaç?»

— «Siz hangi numarayı aradı-
nız?»

— «97561.»

Profesyonel...

Amatör!..

— «Tamam. Fakat burası Orhan beyin evi değil, benim evim.»

— «Siz kimsiniz?»

— «Bayan Pekçetiner...»

— «Tamam... Ben de sizi arıyordum, hanımefendi...» İşi anlamıştı: Kadın evde o kadar hâkimdi ki, «Orhan beyin evi» denilmesine bile tahammül edemiyordu.

— «Bir ricam var, efendim,» diye devam ettim. «Burası Alsat şirketi. Acele bir işimiz var. Orhan beyi rica ediyoruz. Kendisi...»

— «Kendisi şimdi meşgul. Telefona gelemez...»

— «Onu demek istemedim, hanımefendi. Kendisi bizim sağ kolumuzdur. O olmayınca işlerimiz durur. Çok rica ediyoruz... Derhal yazıhaneye teşrif etsin...»

Kadın: «Olur, olur, söylerim,» dedi ve telefonu kapadı.

Mesele halledilmişti. Ver elini Taksim durağı...

★

Bekle bekle, Orhan yok.

Kendi kendime: «Herhalde yemeği yiyecek de öyle gelecek,» diyordum. Karısı bırakmamıştır. Belki de sofrada isticvap edecek, bu işin bir plân olup olmadığını araştırarak...»

Fakat, Orhana da itimadım vardı: Ağzından sır kaçırmıyacağına emindim.

Emindim ama, dakikalar geçtikçe de endişem artıyordu: Yoksa kendisine bir akşam felektan kâm

aldırırım derken, bir aile faciasına mı sebep olmuştum?

On beş dakika, yarım saat oldu. Yarım saata bir çeyrek daha ilâve edildi.

Bir saat oldu, beş dakika daha geçti. Artık beklemekte mâna görmiyordum. Benim de neşem kırılmıştı. Aksi istikamete geçip, eve dönmek üzere, otobüs beklemeye başladım.

Nihayet bir Şişli - Tünel otobüsü geldi, bindim. Boş bir yer bulup «Beyoğlu - Marşandiz» gazetesini açıp, Sarıyer cinayetinin o gün yakalanan altıncı katili hakkındaki tafsilatı okumaya başladım.

Arkamdan omuzuma bir el dokundu:

— «A!» diye ağzım açık kaldı: Karşımdaki Orhandi!

— «Sen ne arıyorsun burada?» diyebildim.

— «Sorma, birader,» dedi. «Akşam, işimden evime dönmüş, elimi, yüzümü yıkıyordum. Telefon çaldı. Karım açtı: Beni yazıhaneden aramışlar. Palas-pandiras gityinip koştum. Kimsecikler yok.»

Ben şaşkın şaşkın Orhanın yüzüne bakarken o, faciayı tevek-kül içinde kaynatıp unutmıya çalışan bir filozof haliyle gülümse-di:

— «Bir arkadaş şakası olacak... E, daha nasılsın, bakalım?...»

Şakacıklar

Meslek

Mahkemede :

Hâkim, kadına sorar:

— Kocanın adı nedir?

— Hasan..

— Neci?

— Kocam..

□

HEYECANLI YERDE

Koca, polis romanını okuyan karısına çıkıştı:

— Şunu elinden bırak da yatmaya gidelim..

Kadın, kaşlarını çatı:

— İmkânı yok bırakmam, haydutlar tıpkı sana benzeyen bir adamı öldürmeye hazırlanıyorlar!

□

İHTİYARIN GÖZ YAŞLARI

Geçen gün, Gülhane Parkında, tuhaf bir hâdise oldu. En aşağı seksen yaşında, uzun beyaz sakallı bir adam, sıralardan birinde oturmuş, hüngür hüngür ağlıyordu. Ahali başına toplandı.

— Ne ağlıyorsunuz, beybaba? diye sordular.

İhtiyar şu cevabı verdi:

— Annem beni dövdü.

— Bu yaşınızda hâlâ bir anneniz var mı? Maşallah!.. Niçin dövdü sizi?

— Çünkü... Bu sabah, büyük

annem geldi, yanına çıkmadım!..

Trampet

Trampet çalıyordu. Ders bitmişti. Fakat tarih öğretmeni aldırma-
dı. Tembel öğrencilerden birini derse kaldırdı:

— Bana Atillâyı anlat dedi.

Çocuklar bağırılar:

— Efendim, trampet çaldı..

Tarih öğretmeni cevap verdi:

— Mademki öyle, bundan sonra trampet ben olacağım.

□

GÜNEŞ VE ŞAİR

Yahya Kemal, gençliğinden ve güzelliğinden gurur duyduğu bir tarihte Ahmet Haşime sormuştu :

— Güneşle benim aramda bir benzeyiş görüyor musun?

Haşim tereddütsüz cevap verdi:

— Görüyorum. İkinize de bakınca insan yüzünü buruşturuyor!

□

HANGİSİ ?

Genç kadın, arkadaşına dert ya-
nıyordu:

— Sorma şekerim, kocam ya-
takta fena halde horluyor, bilmi-
yorum hangisi daha ucuz, onu
bu hastalığından iyi edecek dok-
tor mu, yoksa beni ondan ayıra-
cak avukat mı?..

— Ahmet, uyan... Nikâhımıza geç kalıyoruz!...

Küçük Kahkahalar

İdam cezası

Bir Amerikalı yabancı bir mem leketin cezaevini geziyordu. Kapalı bir höcrenin önünden geçerken, içeriden korkunç haykırıslar duydu.

Hayretle durdu ve sordu:

— Ne var? Ne oluyor?

Kılavuzu cevap verdi:

— Efendim, içeride bir idam mahkûmunu öldürüyorlar.

— Ne vahşet! İdam mahkûmları böyle öldürülür mü? Bizde âdet böyle değildir. Mahkûm bir elektrik sandalyesine oturtulur, bir düğmeğe basılır ve mahkûm, hiç bir eziyet çekmeden ölür.

— Bizde de öyledir efendim. Fakat cereyan kesilmiş de mahkûmun başını bıçakla kesmeğe mecbur oluyorlar!

MARİFET

Selma ile Süheylâ, kuliste konuşuyorlardı. Selma:

— Şu Cemale bayılıyorum, dedi, vallahi on parmağında on hüner var çocuğun...

Süheylâ güldü:

— Bilirim, dedi, geçen gün beraber sinemaya gitmiştik...

Alâmet

Neclâ, Leylâya içini döktü:

— Sorma Leylâcığım.. Bizim patron artık beni sevmiyor..

— Nereden anladın?

— Bir sözünden: Geçen gün, kuzum, dedi, sahi sen neden daktilo öğrenmiyorsun?

TARİF

— Kimdi beni arıyan?

Hizmetçi kırdı:

— Vallahi bilmem efendim...

Ama sesi Mario Lanza'ya, gülüşü Clark Gable'e, gözleri Gregory Peck'e benziyordu!

VAİT

Özel Okullar müdür muavini Osmana bir ahababı müracaat etti:

— Yahu, filanca mektepte münhal varmış. Orasını bana versene.

— Çok isterdim kardeşim ama, dedi Osman, sırası gelen birini tayin etmemiz lâzım. Söz verdik..

— Adam, hayatta her verilen söz tutulmaz ki...

— Peki öyleyse, o vazifeyi sana vaadediyorum.

Takdim

Reşat Nuri Güntekin, hastaneden henüz çıkmıştı. Gazetede otururlarken, genç romancılarından birini üstadı takdim ettiler. Bir müddet konuşuldu. Adam gittikten sonra Reşat Nuri sordu:

— Sahiden kıymetli bir genç midir?

Cevap Fehmi hararetle müdafaa etti:

— Ne diyorsunuz üstadım... On roman yazmış, hepsi kendi eseri!

POT

Yeni hizmetçileri pek hödük-tü. Bir gün, hoşlanmadıkları misafirleri gelmiş, beyefendi vaziyeti bildiği için, sokağa çıkmıştı.

Ev sahibi hanımla misafirler arasında sıkıcı bir sükût hüküm sürerken hizmetçi içeri girdi. Yüksek sesle:

— Hanımefendi, dedi, beyefendi döndü; şayet misafirler gittiyse geleyim mi diye soruyor.

İhtiyar ve kedisi

İhtiyar bir adamın evinde kedisinden başka arkadaşı yoktu. Sofraya daima iki tabak koyuyordu. Birisi kendisi, öteki de kedisine için. Yemeği de paylaşıyor, yarı yarıya yiyorlardı.

Bir gün, ihtiyar adam, eve geç döneceğini düşünerek sofrayı daha evvelden kurup evden çıktı.

Kedi yalnız kalmıştı. Bunu görünce, anbara koştu, iki fare tuttu ve efendisine karşı minnettarlığını göstermek için farelerden birini onun tabağına, ötekini de kendi tabağına koydu ve içindi:

— Gelince, kimbilir ne kadar memnun olacak! dedi.

İLK SERSEM

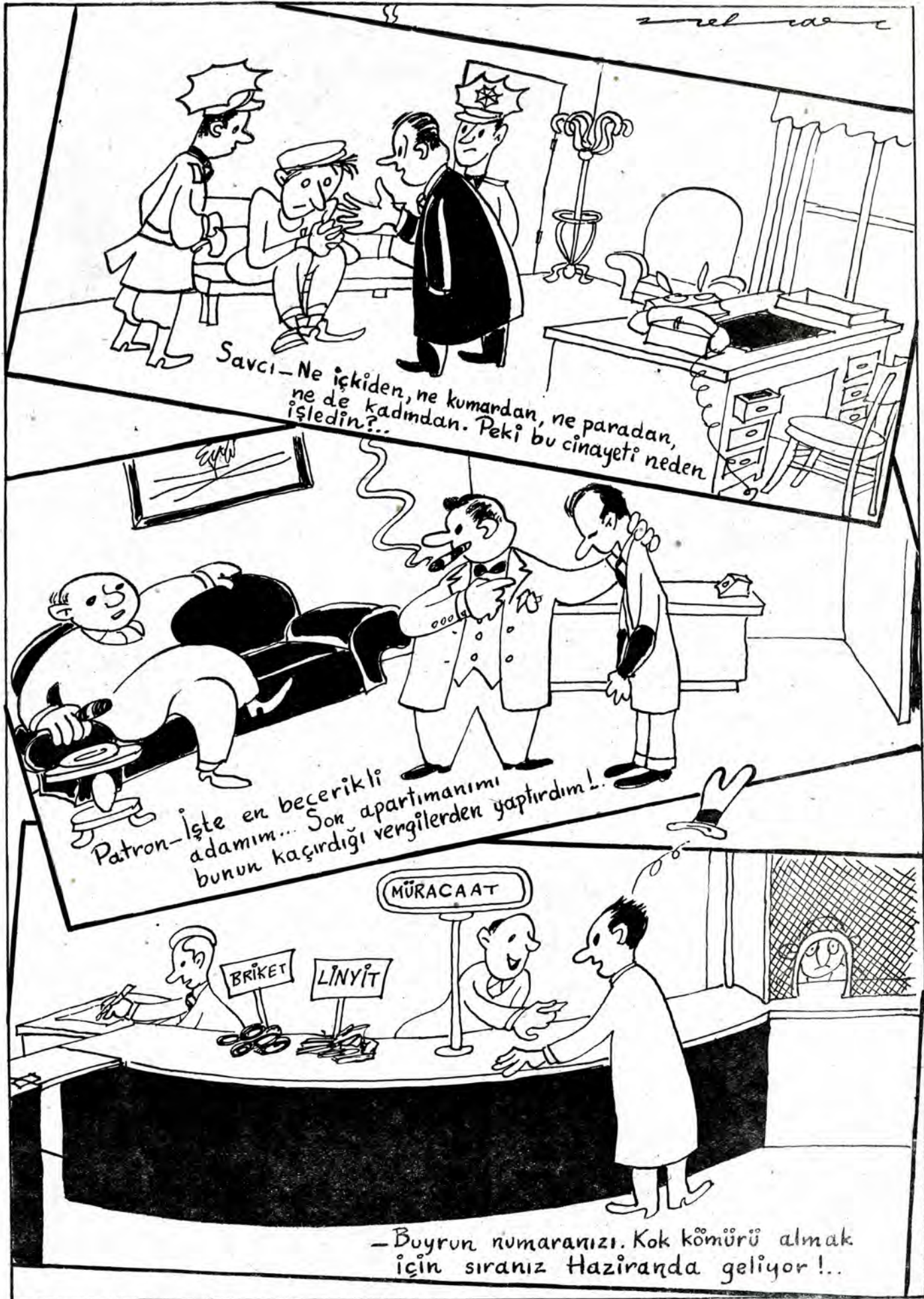
Karı koca, mutad kavgalarını yapıyorlardı. Bir aralık kadın övünmüştü:

— Beni daha kimler istedi, kimler de, varmadım...

— Öyle ha? Ne demeğe seni isteyen ilk serseme varmadın?

Kadın hırsıyla güldü:

— Sana vardım ya işte!..

Kikâye

Nilüfer saçını neden kestirdi?..

O gün Nilüferin içi sıkılıyordu. Ta sabahtan beri. Belki hava lodustu da ondan. Mecmualarda havanın insan hâleti ruhiyesi üzerindeki tesirini hep okur dururuz. Yahut belki de sabaha karşı gördüğü son rüya içini karartmıştı. Mecmualarda rüyalarla insan hâleti ruhiyesi arasındaki yakınlığı da okuyup dururuz. Her ne halse, şurası muhakkak ki Nilüferin iç sıkıntısı hiç bir elle tutulur, gözle görülür sebebe, şuurlu hayatta vukubulmuş hiç bir hâdiseye dayanmıyordu.

Nihayet evde daha fazla oturamayacağını anlıyarak giyindi, kuşandı, ve sokağa çıktı. Aynadaki hayalini seyretmek ona her zamanki zevki vermemişti. Onun için sokağa çıktığı zaman dudakları biraz somurtuyordu. Vitrinlerde belli etmeden kendini seyretti. Eteği biraz fazla mı uzundu? Kürkü de rüküş duruyordu, galiba. Karşıdan gelen iki talebe Nilüferi tepeden tırnağa süzdüler. Yanından geçerken birisi ısıklık çaldı. Öbürü de kadınlara, erkeklere ve yataklara dair imâlî bazı sözler sarfetti. Nilüfer o kadar öfkelenmişti ki dönüp ikisine de birer tokat atabilirdi. Artık elâlemin tüysüz gençlerine mi kalmıştı?

Rujunun bozulacağını bile düşünüyerek dudaklarını ısırdı. Sonra terziye gitmeğe karar verdi. Marika yeni mantosunun provasını Allahtan hazırlamıştı. Ama bu Nilüferin büsbütün şevkini kırmaktan başka bir işe yaramadı. Zira manto ekseri mantoların ilk provalarda olduğu gibi henüz kesilip, biçilip kuşa dönmüş bir kaç kumaş parçası.

MÜSABAKAMIZ : 3

sından ibaretti. Marika:

— Siz üzülmesin, Nilüfer Hanım, ilk prova terzinin, siz şimdiden bundan anlamaz bir şey, bu ancak bana gösterir kendini, Perşembeye gelin, bakın o zaman ne beğenecek, diye onu tesselli etti.

Nilüfer, terzi kızın çok haklı olduğunu biliyordu. Ama içindeki sehipsiz sıkıntının büsbütün artmasına mâni olamıyordu ki.

Sokağa çıktığı zaman dünyayı kara görüyordu. Bir şeyler yapmak, hayatın sabahtan beri akışını ve kendi kendini mutlaka değiştirmek ihtiyacını duyuyordu.

Önüne ilk çıkan berbere girdi ve saçını kestirdi. Bir saat kadar sonra berberden çıkarken hayran kadın gözlerinin kendisini takip etmekte olduğundan haberdar ve hayatından tamamen memnundu. Şimdi caddede daha âheste, daha salıntılı, daha kendinde emin yürüyordu. Kapı önünde müşteri avlamağa çalışan bir tezgâhtarın bıyık altından ısıklık çaldığını duyduğu zaman bile öfkelenmedi.

Galatasarayda Selmaya rastladı. Selma hâlâ saçları omuzlarında geziyordu.

— Aaa, ayol ne güzel saçların vardı, neye kestirdin? diye sordu.

Nilüfer burnunu belli belirsiz kıvrırdı.

— Cancağzım, doğrusunu istersen uzun saçlı gezmekten bayağı utanır olmuştur. Modayı bilen herkes kısa saçlı geziyor.

Ve uzun saçlı Selmayı, kadın denmeğe lâyık kısa saçlı kadınların dünyasından apayrı, izbe bir köşede, uzun saçlarıyla başbaşa bırakarak yürüdü, gitti.

Taksime çıkınca Sülünün kapısını çaldı. Sülün ona kapıyı ayağında pantolon, sırtında yün kazak, bizzat kendisi açtı. Kulaklarının hemen üstünden kesilmiş düz saçlarının bir tutamı sarı, bir tutamı kahverengiydi.

— Bonjour cicim, aa, saçlarını kesmişsin. Nekadar da tatlı olmuşsun, kâfir. Nihayet dediğime geldin değil mi?

— Düşündüm, taşındım, sana hak verdim, canım. Yeni yaptığım manto da tam kısa saç mantosu. Bugün...

Bilsen ne güzel oluyor. Daha bitmemiş halinde bile. Ben ille kısa saç isterim, diye bağırıyor, adeta. Dayanamadım, gıdip kestirdim.

Akşam üzeri Necdetle randevusu vardı. Pastacıda buluştular. Genç adam Nilüferi:

— Aaa, saçlar gitmiş. Hani saçların pek kıymetliydi, niye kestirdin? diye karşıladi.

Nilüfer kirpiklerini belli belirsiz indirdi:

— Senin geçen gün söylediklerin bana tesir etti, Necdet. Hani kadınlarda kısa saç modasını çok beğendiğini, modern kadına kısa saç yarattığını söylemiştin.

Necdetin parmakları hafifce Nilüferin elciri üstünde durdu: — Nilüfer?

Nilüfer, yarı rehavla, başını öte yana çevirerek, «Bugün hava ne güzel değil mi?» diye sordu. Başının hareketi ise: «Şimdi değil Necdet, bunu başka bir zaman ve başka bir mekân içinde konuşuruz.» diyordu.

Akşam yemeğinden sonraydı. Nilüfer boy aynasında her zaviyeden, her pozda, her ışıktaki kısa saçlarını seyredirken telefon çaldı.

— Alo Nilüfer? Sen misin? Ben Cenani. Seni bu saatte evde bulmak ne saadet. Gelebilir miyim? Dışarı mı çıkıyorsun? Hiç anlamam. Beş dakika sonra oradayım.

Nilüfer beş dakika içinde giyinip, boyanıp dikkatle hazırlanmasını bildi. Cenani'nin arabası kapıya dayandığı zaman ustaca tatbik edilmiş makyajı ve gözlerinden, yüzünün her ifadesinden taşan sevinçli heyecanı ile güzeldi. Ellerinin ne kadar titrediği belli olmasın diye kapıda Cenaniye yanağını verdi. Fakat genç adam bir adım geriledi:

— Nilüfer, ne yapmışsın sen? Cinayet bu. O güzelim saçlarını niçin kestir?

Nilüfer gözlerini hafifce yana kaydırıp kaşlarını kaldırdı:

— Seni kızdırmak için kesttim, diye cevap verdi. Kısa saçtan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bu hafta da beni öylesine ihmâl ettin ki senin hıncım saçlarımdan aldım.

Bugün...

PAŞA NURİ

— Ne dedin canım, ne dedin?.. Yemek hazır değil mi?.. Bu ne biçim idare?... Bu ne biçim hükümet?... Bu ne biçim demokrasi?

— Yumurcağın spora çok meraklı var, çok... Küfürün danışkasını biliyor!..

— Allah rızası için bir öpücük!..

O gün bir kalb krizi geçirmiş. Biraz sonra, doktor. Feyyaz'ın bir bahane ile Mısır'a gitmesi, asıl faciayı doğurmuş.

Kadın erkek münasebetleri bahsinde çok ciddi, çok sert bir kadın olan annem, üstü kapalı kelimelerle, bir öpüşme sahnesi anlatıyordu. Bu sahneyi birdenbire görüveren prens, yıldırımla vurulmuş gibi düşüp ölmüştü.

— Fatma, tam mânâsıyla ser-seri bir kadındır, diyordu. Prensle evli iken yaptıkları belki bundan ibaret de değil. Kaldı ki, evlenmeden evvelki zamanlara ait de hakkında söyleniler işittim. Bu kadar samimi dost olduğunuz halde senden bile gizlemeğe muvaffak olduğun ne maceraları var. Onları bir tarafa bırakıyorum. Prensle niçin evlenmiş biliyor musun? Parası için diyeceksin. Hayır. Prens Mısırdaki, kendi akrabasından bir genç kızla nişanlı olduğu için. Sırf o kız prensle varmasın, mesut olmasın diye. Bunu da gayet yakından bilenlerden işittim. Prens yaşlı bir erkek olmasına rağmen, kızcağız onu sevmiş. Hikâye Fatmanın kuşağına geleceği güne kadar prensle hiç alakadar olmayan Fatma, o günden sonra, değişivermiş. Bunu sen nasıl oldu da anlayamadın, şaşıyorum, kızım. Her dakika onunla beraberdin. Bundan sonra, ümit ederim ki, eski samimiyetine biraz fasıla verirsin. Böyle bir kadın aile evine sokulmaz.

Annemin bu imâlî ihtarı garibi-me gitti, diyemeyeceğim. Fatma hakkında bu kadar etraflı şeyler öğrendikten sonra, bana bundan daha başka bir tavsiyede bulunmasını zaten bekleyemezdim.

Onun değil, asıl, kocanın sözlerine şaşıtm. Annem bunları anlatırken o, arada sırada lâfa karışıyor, annemin bazı sözlerini tashih ediyor, bazı eksik bıraktığı yerleri tamamlıyordu.

Hayretle yüzüne baktığım zaman bana:

— Ben de Fatma'ya dair bazı şeyler duymuştum, dedi. Ama inanmadığım için sana anlatmağa lüzum görmemiştin. Şimdi annen'in dedikleriyle kendin bildiklerini bir araya getirince, bana anlatılanların da hakikat olduğuna inanmak mecburiyetinde kalıyorum. Annem haklı. Fatma ile ahablığına biraz fasıla vermek fenâ olmaz.

★

Kocanın hayatında bir değişiklik hissediyordum. On beş gün denberi, yani Fatmadan o telgrafı aldığım gündenberi tenefüs ettiğim havada fazla esrarlı şeyler, ufak tefek, fazla muammalı haller görüyordum. Koca-

ma'nın, o akşam, yemekte, Fatma'ya dair bazı şeyler bildiğini söylemesine rağmen, bu bildiklerini o güne kadar bana anlatmamış olduğunu düşündükçe, gitgide artan bir huzursuzluk duyuyordum. Onun bu mânâsız susmasına akıl erdiremiyordum.

Fatmadan hemen hemen hiç bahsetmez olduk. Daha doğrusu, ben onun lâfını açtıkça kocam kapatmağa çalışıyor, onunla meşgul olduğumu istemiyormuş gibi tavırlar alıyor. Onu dalgın, düşünceli, kasvetli görüyordum. İşlerinin, son günlerde çok yorucu olduğunu ileri sürüyor, zihninin fazla meşgul bulunduğunu bahane ediyor, Ama, aldanmıyorum.

Son günlerde, bazı suallerime verdiği cevaplardan, hakikati söylemediğini sezdim, hem gayet kuvvetle ve vuzuhla sezdim. Fakat ileri gitmek istemedim. Çünkü bu ileri gidişin akıbetinden korktum.

Karşılıklı bir komedi oynamağa başlamış durumdayız. O, benden bir şeyler gizliyor, gizlediğini sanıyor. Ben, onun bu gizliliğini farketmiyormuş gibi yapıyorum, itimadımın sarsıldığını belli etmeyeğe çalışıyorum.

Bu komedinin pek çok ailelerde oynandığını biliyorum. Ama o zamana kadar, bizim evimizde bu komedyanın hiç bir zaman oynanmayacağını, bizim ailenin, bu çeşit oyunlardan münezzehe, apayrı bir mahiyeti bulunduğunu sanmak gafletine düşmüştüm.

★

Garip, hattâ gülünç bir hâdisse bana bir anda pek çok şeyler öğretti. O kadar çok şeyler ki, en sıkı casusluk şebekesini kurmuş olsaydım, bu kadar fazlasını öğrenemezdim.

Sokaktan dönmüştüm. Vakit biraz geç olmuştu. Kocam evdeydi. Salonun kapısına geldim zaman, içerden bir ses duydum, girmedim, kulak verdim. Kocam telefonla konuşuyordu. Bir kelime, bir tek kelime. Fey-

yaz'ın ismi, bana, kocamın Fatma ile konuşmakta olduğunu anlatmağa kâfi geldi.

Fatmanın neler söylediğini tabii, anlayamıyordum. Fakat kocamın sözleri, kıskanç bir erkeğin sözleriydi. Sorduğu suallere, Fatmanın, sinir bozucu, aşıftece cevaplar verdiğini, bu kıskançlık tezahürlerinden tahmin ediyordum. Sonra, kocam, birdenbire bir soru sordu: «Peki sizi ne zaman tekrar görebileceğim?» dedi.

Buna aldığı cevabında müphem, atlatıcı ve avutucu bir cevap olduğunu sezdim.

Sonra telefon kapandı.

Ayaklarının ucuna basarak cradan uzaklaştım. Salora hemen girseydim telefon konuşmasını dinlediğimi, halimden mutlaka belli olacaktı.

Odama kapandım. Şaşkın, perişan bir halde idim. İkisini de çok sevdiğim iki insanın, etrafında örmekte oldukları hıyanet ağının ilmeklerinde cırpınan bir biçare olduğum hissi, beni büyük bir hayret içinde bırakıyordu.

Telefon konuşması hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kelimeler, kafama vurulan balıyoz darbeleri gibi, beynimde ötüyordu.

Şimdi, kapının önünde durup telefon konuşmasını dinlediğime nedamet duyuyordum. Elime ne geçmişti? Hiç. Hiç bir şey geçmemişti, geçmesine de ihtimal yoktu. Çünkü, kapalı bir kapının öte tarafında, benden gizli konuşulanları dinlemekten başka bir şeye cesaret gösteremeyecek kadar pısrık olduğumu hissediyordum.

Yemek saati yaklaştıkça, bir kaç dakika sonra, sofraya oturmak kocamla karşı karşıya oturmak zorunda kalacağımı düşündükçe, heyecanlanıyordum. Daha şimdiden, sanki hakikaten karşılıklı oturuyormuşuz gibi, bakışlarımızı ondan kaçıırıyordum. Neredeyse, anneme telefon edip yemeğe bize gelmesini söyleyecektim.

Tek aramızda biri bulunsun.

da kocamla göz göze gelmek zorunda kalmayayım diye...

Azaba on gün tahammül ettim. On birinci gün, her şeyi göze alıp, içinde yaşadığım gayri tabii durumu anneme anlattım.

Sızlanmalarımı hiç tahmin etmediğim şekilde karşıladı. Biiyük bir soğukkanlılıkla konuştu:

— Bu vaziyette kalan bir kadının yapacağı iki iş vardır, kızım, dedi. Ya her şeyi tepip ayrılmak, yahut her şeye tahammül etmek. Birinci şekli sana tavsiye etmem. Tahammül etmeni daha doğru bulurum. Çünkü kocanın bu hali çok sürmiyecek, geçecektir.

— Ne biliyorsunuz, anne?

— Biliyorum. Fatmanın nasıl bir macera kadını olduğunu öğrendin, biliyorsun. Erkek, onun nazarında, sık sık değiştirilen gömlek kadar çeşitli olması icabeden bir şey. Evvelki günkü erkeği dün, dünkünü de bugün unutan Fatma, bugünkü yarın niçin silkip atmasın? Fazla üzülme, değmez. Çok yakında bu işin selâmete erdiğini göreceksin. Hattâ daha şimdiden, Fatma ile kocan arasında bir uçurumun kazılmakta olmadığı ne malûm?

— Ben Kenanın halinde hiç bir değişiklik görmüyorum, anne.

— Bugün değilse yarın göreceksin, kızım. Sen beni dinle, sâkin ol, hattâ kocana bir şey belli etme. Seni gafil zannettiği nisbette çabuk yola gelir.

Dediğim doğru idi. Kocamın halinde hiç bir değişiklik görmüyordum. Telefon hâdisesi gününü dikkat etmeye başladığım gayri tabii durumunu aynen muhafaza ediyordu. Bütün halleriyle bana Fatmayı, Fatma ile olan yakınlığını hatırlatmasaydı, annemin tavsiyesini çok daha kolay tutacak, evimin içine sokulan tehlikeyi belki de unuttacaktım.

Fakat, Kenan, bazan başını pencereye dayayıp sokağı seyretmeye başlıyor, derinlere dalıp gidiyor, çok uzaklarda, çok ehemmiyetli bir yere bakıyormuş gibi kendini kaybediyordu. Bazan, geceleri, beni uykuda zannedip derin derin iç geçiriyordu. Bazan, yemekte, çatalı elinde, kalakalıyor, lokmasını bitirdiğini unutuyor, yemeği tabağında soğuyordu.

Gene annemin tavsiyesiyle, Fatma ile konuşmağa devam ediyordum. Kocama karşı olduğu gibi ona karşı da, eski halimi değiştirmememi tavsiye etmişti. Görünüşte samimiyetimiz devam ediyordu. Gene eskisi gibi canciğer arkadaştık.

(Devamı var)

Eski Türk Mizahından

Iki kadeh iki uskumru

Yazan: Mahmut BALER

Cemil kaptanla Mehmet kap-
tan: İki eski arkadaş. Düşünü-
yorlar:

— Canım öyle bir raki isti-
yor ki...

— Hem de uskumru ile...

— Hele Akinti purnunda o-
lursa...

İki ahbap, bir ağızdan sordur-
lar:

— Kaç paran var cebunde?
Parmaklar yelek cebinde do-
laştı:

— Bende kırk altı kuruş...

— Bende yetmiş iki...

Hesap ettiler: Arnavutköyün-
de, uskumru iskarasıyla birer
kadeh raki içmeğe bu para ye-
tecekti!

— Olur mi dursun?

— Neden olmayımiş?

Ve yaradana sığınıp Karaköy-
den, Eminönü - Bebek tramva-
yına atladılar.

★

— Garson, puraya pak... Piz
puraya öyle apur çupur yeme-
ğe gelmedik.. Sen pize iki tane..
Amma annir misin, iki tane us-
kumru ıskara et... İki tane de,
amma annir misin... İki tane de
raki...

Rakılarla uskumrular masa-
nın üstüne konurken kapı açıl-
dı:

— Vaaay Cemilciğim... Sen
misin?..

Gelen, Ali kaptandı... Üç ar-
kaşak kucaklaştılar. Cemille
Mehmet göz göze bakıştı. Gar-
sona bir boş kadeh emrettiler ve

— Asma köprü'nün hiç bir faydası olmayacak...

— Neden?

— Altlarında yatacak yer yoktur ki!..

— Aman bayanım, yanlış giydiniz, o şapka bir tane değil!...

kendi kadehlerindeki rakıların
yarısını misafirin kadehine bo-
saldılar...

Ali kaptan anlatmağa başla-
dı:

— Pilir misun paşima ne kel-
tu?..

Rakıdan bir yudum içti, us-
kumrunun başına çatalla bastı
ve bıçakla bacağın bütün sırtını
kuyruğuna kadar sıyırdı.

— Efentum, pizüm Caferi pi-
lirsun.. Bana yirmi lira borci
vardu... Temün küpri üstünde
tiramvayde görmeyim mu?. At-
ladum pen de...

Ali kaptan, tabaktaki uskum-
ruyu süratle ters çevirip öbür
sırtını da kuyruğuna kadar sı-
yırmış ve bir lokmada ağzına
atmıştı...

Dudaklarını lezzetle şapırda-
tarak anlatmasına devam etti:

— Aha, tiramvay poyle tik-
lim tiklim toli... Herif onte, pen
arkada... Yuruyepilirsun yuri!...
Keçepiliursen keç... Aramızda
dağlar gibi insan yiguli... Kim-
sede de medeniyet kalmamış ki..
Pardon dirum, aldiran yok...
Müsade dirum, kimildiyan yok..
Derken efendum heruf beni ti-
ramvayda görünce attı kendini
aşağı... Ben de peşunden... O ko-
şar, ben koşarım... Tam Yenica-
minun önünde...

Tabaktaki ikinci uskumruya
da çatalla basmıştı...

— Bileğünden yakaladım te-
resu!...

Cemil kaptan da misafirin bi-
leğine yapıştı:

— Kulun kurbanun olayum
Ali Kaptan, borçliyu yakala-
dın, uskumruyu azat et!...

Dünya Mizahından

Fedakârlık imtihanı!

(Sahne: Avrupada büyük bir saray salonu. Masanın başında meşhur Diktatörlerden biri, yumruğunu çenesine dayamış, gözleri, bir facia rolü oynar gibi şimşek dolu... Karşısında bir kaş ecnebi gazete muhabiri...)

Diktatör — (Yumruğunu masaya vurur, aktör Bürhaneddin gibi homurdanır) : Şu sokaktan akan insan sellerine bakınız... Bütün memleket halkı, benim avucumda balmumundan bir ha murdur... Onları, istediğim gibi yuğurur, istediğim şekle sokarım!... Asker mi lâzım?... Balmumu, parmaklarımın arasında yumuşar, asker olur!... İşçi mi lâzım?... Balmumu parmaklarının arasında ezilir, işçi olur!... Diplomat mı lâzım?... Balmumu parmaklarımın arasında erir, diplomat olur!... Ben, Tanrının yarattığı insanı yeniden yaratırım. O, can verirse, ben hüviyet veririm!...

(Ecnebi gazeteciler hayret içinde not tutarlar.)

Diktatör — Evet, şu insan ka labalığına bakınız!... İçlerinde hiç bir ferd yoktur ki, bana, benim emirlerime, harfi harfine baş eğmesin... Bir tecrübe ister misiniz?...

Gazeteciler — Lütfedersiniz! (Diktatör balkona çıkar.. Yola geçenlerden birini çağırır. İçeriye bir adam girer.)

Diktatör — At kendini aşağı! (Adam, bir hamlede balkona

çıkır ve kendini elli metre yüksekten sokağa fırlatıp atar.)

Diktatör — Nasıl?... İtaatin derecesini gördünüz mü?..

(Gazeteciler, hayret ve dehşetle susarlar.)

Diktatör — Şimdi bir tecrübe daha yapalım... (Balkondan seslenir) : Gel!...

(İçeriye tekrar bir adam girer.)

Diktatör — At kendini aşağı! (Adam, süratle balkona fırlar ve kendini atar!)!

Diktatör — (Mağrur) Bir tecrübe daha!... (Balkondan sokağa seslenir) : Gel!...

(Gene salona bir adam girer.)

Diktatör — At kendini aşağı! (Adamcağız, tam kendisini atacağı zaman bir gazeteci önüne geçer.)

Gazeteci — Neden canına kıyıyorsun... Yazık değil mi?..

Adam — (Acı acı güler) Yaşayıp da ne yapayım?... Hayat mı bu?...

Çimdik

MÜNASİP

Alacağını istemek için, kâtibini yollamıştı. Borçlu o kadar kızdı ki, kâtibini tanımadığı halde, hıncını ondan almak istedi:

— Orada hiç mi adam yoktu da bana sizi gönderdi?

Kâtip boynunu büktü:

— Olmaz olur mu? Vardı ama size beni münasip bulmuş olacaktı..

Damat — Haydi, diyelim ki annen sana hiç bir şey öğretmedi... Ömründe operete de mi gitmedin?..

Bravo Kapitano!

Habeşistanda kapitan Tubino'nun kumandsaında bir müfreze ilerlemektedir. Müfreze kumandanı askerlere uzak bir tepeyi gösterir:

— Şu tepeyi görüyor musunuz, askerler?

— Görüyoruz kapitan!

— İşte o tepeyi zaptedeceğiz!

— Orası çok mühim bir mevki midir?

— Kırk haneli bir Habeş köyü!

— Neye zaptediyoruz?

— Yarın, burasının zaptı şerefine Roma donanacak!

Bir ses:

— Habeşliler!

(Bütün müfreze yatar. Kumandan yere yatmış vaziyette:)

— Askerler, fenni harbin icab ettiği şeyi yaptınız, tebrik ederim. Fakat bir daha ben kumanda vermeden hareket etmeyin!

Bir asker:

— Keşke zafer şenliği yapmak için Romada olsaydım!

Bir ses:

— Yaklaşıyorlar.

Kapitan:

— Yaklaşınlar! Süngü hücumu yapacağız!

(Bir müddet sessiz geçer. Kumandan:)

— Süngü tak... Hücum!

(Askerler yerlerinden kııldamaz.)

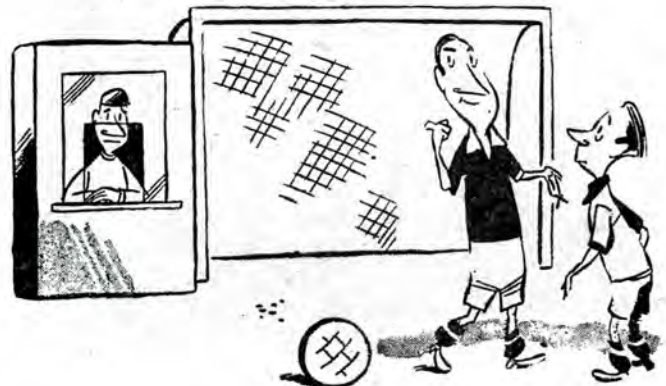
— Hücum!

Gene kimse kıılmıdama. Kapitan, bir nutuk söyleyerek askerlerin kahramanlık damarını kabartmak ister:

— Askerler, düşündünüz ki siz asil Romalıların çocuklarıdır. O Romalılar ki hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Bütün dünyayı zaptetmişlerdi. Sizin damarlarınızda (Sezar) ların kanı çarpıyor. Haydi, onların hakiki çocukları olduğunuzu gösterin! İşte ben kılıcımı çekiyorum. Ve tek başıma düşmana hücum ediyorum.

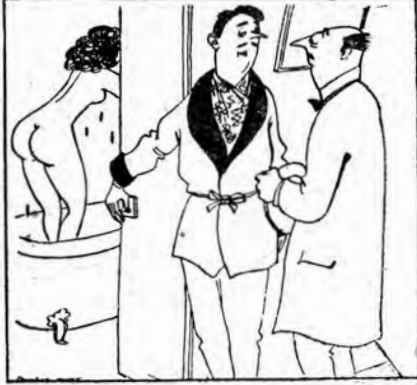
(Kapitan, kılıcı elde ileri atılır. Bir müddet koştuktan sonra arkasından kimse gelmediğini görerek durur ve askerlere dönüp bakar. Askerler alkışlayarak hep bir ağızdan bağırırlar:)

— Bravo, kapitano.. Bravoo!

DÜNYA Karikatürleri

— İşte, burası da banyo dairesi!..

— İçi Paris — malısınız!..

Manikürcü — Bayanınıza söyleyin, size bir lâstik eldiven alsın... Bulaşık yıkarken tak-

— Le Hérissou —

— Ne güzel kadın... Kocasının yerinde olmak isterdim...

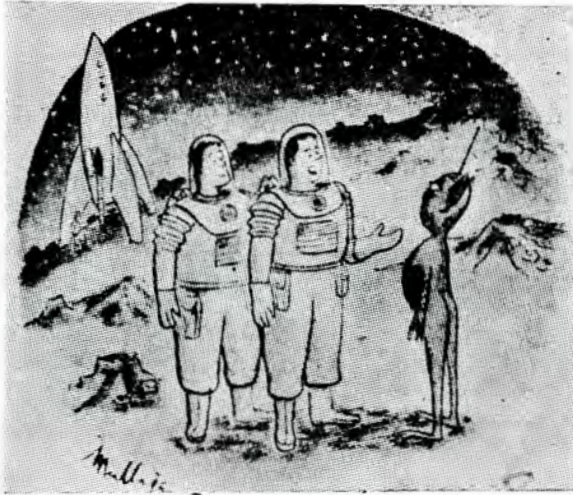
— Aman isteme : Kocasını daha dün gömdüler!..

— Le Hérissou —

— Babanızdan elinizi istemeğe karar verdim...

— Yalnız elimi mi?..

KUTUPLARDA :

— Fransızca konuşuyor musunuz?..

— İçi Paris —

Bir model, üç ressam!..

— Le Hérissou —

Erkek — Karıcığım, işte görüyorsun ki, aramızda hiç bir şey yok... Müsaade et de artık büroda çalışsın!..

— Le Hérissou —

— Bayan... Banyo kapıları için otomatik zillirimiz de var!..

— London Opinion —

Dünya Karikatürleri

YENİ MODA :
— Semsie, stop!..

— İl Trvaso —

— Bu çekin size ait oldu-
ğunu nasıl bileyim?...
— Haydi canım, benden dâ-
ha iyisini bulacak değilsin ya!
— İl Trvaso —

— Yook, karıminkilere bakmak yok!...
— Le Hérissou —

Polis — Gece nöbetçiliği fena olmuyor-
muş!..

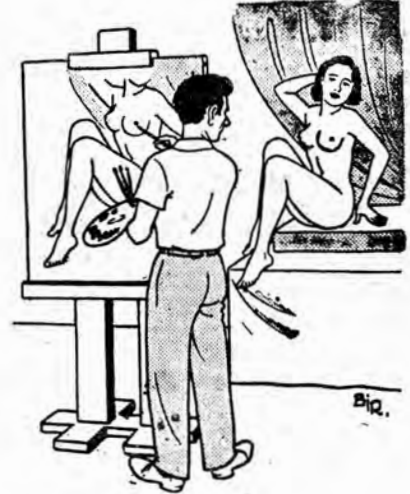
— Le Hérissou —

SİNEMADA :

Müdür — Niçin program satmıyor-
sun?...
Satıcı — Kalmadı ki... Hepsini bu
Mösyö satın aldı!..

— Blighy —

— O kadar benzedi ki, kim görse tanıya-
cak!..

— Le Hérissou —

— Aldanmışım... en güzel mevsim ilkbahar sanırdım!..

— İci Paris —

— Nişanlımdan ayrıldım... Bütün hâtıraları-
mızı birbirimize iade ettik!..

— Le Hérissou —

Mizahî Roman : 3

On buçuğa doğru dairelerden ikisine, yirmi dakika fasıla ile misafirler geldi. İlk gelen iki kadın misafirle bir erkek, kapıcı kadının mırıl mırıl söylenişine mâna veremediler, tuhaf tuhaf bakarak yukarı çıktılar. Onlardan sonra gelen kafiye dört kişilikti. Vakit biraz gecikmiş olduğu için, erkeklerden biri, Hanife hanımın eline elli kuruş bahşış sıkıştırmak istedi.

Vay efendim, sen misin bahşış vermeğe kalkan! Hanife hanım, adamcağzın elini şöyle bir itti, yumruğunu gene kalçasına dayadı, bayrakları açtı:

— Seni edepsiz herif seni! Bu ne bu? Sen bana elli kuruş vermeğe utanmıyor musun? Ben bugüne bugün beş yüz bin liralık kadını, heeey! Kimin evini soruyorsun? Haydi bakayım, haydi!!! Git işine de benim başımı belâyâ sokma. Zaten bu gece son gelişinizdir. Bir daha size bu saatte kapı açacak kimseyi bulamazsınız!

Koca kafasını sallaya sallaya, ağzı köpüre köpüre, cezbeli derviş gibi öyle taşkın bir hali vardı ki, misafirler de, apartmanı o gün kaplayan kolektif dehşete düşmekten kendilerini alamadılar. Birbirlerine bakıştılar; bahşışı veren adam, elli kuruşunu korka korka cebine indirdi; merdivenlere doğru yürüdüler. İçeri girmekle dışarı çıkmak arasında mütereddit kalmışlardı.

O gece, geç vakte kadar, apartmanın daire kapıları zaman zaman açılıp kapandı, evden eve gidip gelmeler, her dairede toplanmalar oldu. Sanki kapıcı kadına ikramiye değil, binaya yıl dırım isabet etmişti. Kiracılar, uğradıkları müşterek felâket karşısında, müşterek bir çare arıyorlardı.

Hanife hanımın bodrum katında da, karı koca sabaha kadar, yarınki paralarının hesabını yaptılar. Heyecanlar içinde geçen saatler sinirlerini bozduğu için gözlerine uyku girmiyordu. Sabahı dar ettiler. Ortalık ağırdıktan biraz sonra, kızlarını da yanlarına alıp sokağa fırladılar.

Kapıcı ailesinin öğleden sonra eve dönüşleri, mahalleyi bir ke-

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

re daha çalkandıran bir hâdise oldu.

Otomobille dönmüşlerdi. Otomobilin içi, taşıya taşıya bitiremedikleri paketlerle dolu idi. Nezaret apartmanından da, civar apartmanlardan da meraklı başlar uzanıyor, senenin bu en talihli insanlarını ibretle seyrediyor, piyango denilen devlet kuşunun, konacağı başları tâyin hususundaki bu gönülsüzlüğüne şaşıyordu.

O gün, akşama kadar, apartman sükûnet içinde kaldı. Kapıcılar bodrum katındaki dairelerine çekilmişler, yorgunluk çıkıyorlardı. Hanife hanım, hiç meydanda gözükmedi.

Karı koca, paraları alır almaz, ilk iş olarak mal sahibine koşmuşlar, on bin lira pey verip apartmanın satış muamelesine başlatmışlardı.

Kapıcısız kalan apartman, ölü evine dönmüştü. Çoluk çocuk, merdivenlerden hızlı adımlarla inip çıkmağa bile cesaret edemiyorlar; büyükler, başlarına oclâyı satın almamak için, kapıcı ailesine hiç işleri düşmesine gayret ediyorlardı.

Bina, en alt katından en üst katına kadar derin bir sessizliğe gömülü idi. Kiracılar neye uğradıklarını şaşırmış vaziyette, ağızlarını bıçak açmıyor, canları radyo çalmak bile istemiyordu. Arasıra, kapıcı kulübesinin dışındaki zil tablosunun numaralarından biri düşüyor, kısa bir zil sesi duyuluyordu. Bu, kapıcıyı çağırmak için, el alışkanlığı ile basılan, katlardan birinin zili idi. Dalgınlığın hemen farkına varılıyor, zil bir daha ötmüyordu. Hele, ziller sık sık bozulduğu zaman binanın içini çın çın öttüren (Hanifaanım!) avazesinden artık eser bile kalmamıştı. Onun yerine, şimdi, daireleri kapı kapı doluşup ultimatom, vermekle meşgul Hanifenin cıvılcak sesi duyuluyordu.

Hanife bütün kiracıları apartmandan, atmağa karar vermişti. Hiç hatır gönül tanımadan, ağzına gelen lâfı ediyor, o zamana kadar hep emir aldığı kimselere şimdi mal sahibi edasıyla kendisi emirler veriyordu. Allahın günü, belki on defa, daire kapıları önünde, kiracılar la sabık kapıcı kadın arasında şu türlü konuşmalar olduğu işitiyordu:

— Ne zaman çıkacaksınız, kuzum, siz bu daireden? Anlatamadık mı dâha? Hiç birinizi istemiyorum, apartmanımda! Mal benim değil mi, kimi istersem onu oturturum.

— Ay, sen gene mi geldin? Ayol, ne sıraşık karısın sen? Çıkacağız dedik ya! Lânet olsun apartmanına. Senin gibi mal sahibinin birasında kim oturur zaten?

— Sıraşık sana benzer. Ağzını topla. Bugüne bugün ben beşyüz bin liralık kadını, anladın mı hanım? Bu apartmanın da, evel Allah sahibisiyim. Senin gibi kiracı parçasından lâf işitecek değilim.

— Sen evvelâ apartman demesini öğren de ondan sonra konuş. Ama, haklısın, senin malın oldu olalı, apartman sahiden de aptaman oldu. Hem bir daha gelip bu kapıyı çalayım deme, vallahi karakola haber vereceğim. İllallah artık. Ne hakkın var senin, boyuna elâlemi rahatsız etmeğe? Aydan aya gelir, kiranı alır, defolur gidersin. Aşağıya da kapıcı koymağa mecbursun. Biz burayı, kapıcısı olan apartman diye tuttuk.

— Ya! Zırt zırt kapıcı çağırmak için, değil mi? İkide bir zil, ikide bir zil! Ne o? Hanifaanım, bakkala git de ekmek al! Yok, Hanifaanım, manava git de iki kilo soğan getir! Yok, şu paspası götür de temizle! Hanifaanım sizin pençikli halayığınızda zerre! Kapıcısız kalın da anlayın dünyanın kaç bucak olduğunu! Apartmanıma kapıcı tutacağım ama, sade benim işimi göreceksin. Sizin gibi saygısız kiracıları da istemiyorum. Kaspaannek çıkacaksınız!

Hanife hanımla başa çıkmağa imkân yoktu. Kadın, bodrum katındaki dairelerde kabına sığamıyor, ikide bir yukarı fırlıyor, kapıcılık zamanında hizmetlerini görmek mecburiyetinde olduğu kiracıların o günlerin öcünü nasıl slacağını bilemiyor, önüne gelene ver yansın ediyordu. Bütün kiracıları kapı dışarı atmadıkça içi rahat etmeyecekti.

— II —

Hâdiseler birbirini yıldırım süratıyla takip etmişti.

Beşyüz bin liralık büyük ikramiyenin kendilerine çıktığını

gördüğü anda apartman kapıcılığından istifa eden Hanife'yi, kocası Abdullah efendi taklit etmiş, o da gazino kapıcılığından ayrılmıştı. Sonra, bu meslekteki ihtisasını patron olarak devam ettirmek üzere, bir gazino açmağı düşünmüştü. Karı koca uzun uzun hesaplar yapmışlar, eskiden artist tellâllığı yaparken sonradan işlerinin bozulması üzerine bir nevi ayak kavaflığına başlayan Rafael'in delâletiyle, Boğaziçinde bir eski paşa konağını satın alıp yarı otel, yarı gazino, yarı kumarhane bir müessese açmışlardı.

Adı (Turistik palas) tı.

Şimdi, Abdullah efendiye de, Hanife hanımı da, eski bildiklerinden kim görse tanıyamazdı. İkisi de kılığı kıyafeti yoluna koymuş, biri, isminin nihayetine bir beyefendi, öteki, bir hanımefendi eklemişti. Boğazın o uzak semtinde onları tanıyan yoktu. Olsa bile, beşyüz bir liranın azameti, eski günlerin üzcrine kuvvetli bir silgi çekmeğe kâfi gelmişti.

Rafael müessese müdürlüğüne tâyin edilmişti. Abdullah efendinin gazinodaki meslek arkadaşlarından vestiyer Sadettin, Avrupa ve Amerika palaslarındaki usullere pek yakından vâkıf olduğunu iddia eden Rafael'in inhasiye, gazinonun detektifliğine getirilmişti. Müessesede bir kâtip, bir dakt'lo, sonra ikinci dererede bir hayli müstahdem vardı. İşler şimdi-lik yolunda gidiyor, yerli, yabancı, paralı müşteriler hiç eksik olmuyordu.

Herşey yolunda gidiyordu, ama, Hanife hanımın canını sıkkan, bir parça keyfini bozan bir mesele vardı. Vestiyer Sadettin'in (Turistik Palas) detektifliğine getirilmesi onu hiç memnun etmemişti. Nezaret apartmanı kapıcılığı yaptıkları sıralarda, ahpaş sifatiyle evlerine gidip gelen Sadettinle Hanife hanım arasında hafif ter-tilip bir aşıkdaşlık gelip geçmişti. Bu münasebetsiz hatıranın, yarım milyonluk devrinde, etiy-ye, kemiğiyle hâlâ karşısında dolaşması Hanife hanımın hiç de işine gelmiyordu.

(Devamı var)

24^{EV}

İŞ BANKASI

1953 de birinci ikramiye çekilişine katılmak için yılbaşına kadar bir tasarruf hesabı açtırınız.

Gişelerimizden tafsilât isteyiniz! — **TÜRKİYE İŞ BANKASI**

Yeni kısmetler vaad eden sabun...

Yeni PURO

...devrimizin en modern Sabun fabrikasında, yepyeni bir formülle imal edilmiştir.

Yeni PURO, müessir bir cilt kremi, eşsiz bir güzellik müstahzan ve fevkalâde bir tuvalet sabunudur.

Yeni PURO yüzünüzü, herkesi hayran bırakan sihirli bir güzelliğe ve cazibe temin eder.

Yeni PURO, cildinizi temizler, besler... siyah benekleri, lekeleri yokeder... teninize bir kadife yumuşaklığı, bir çiçek tazeliği verir.

PURO

Tuvalet Sabunu 100 gr. 100 tane.

Bizim Şairler

ANTOLOJİSİ

Neşreden : Feyzi Halıcı

Genç neslin en değerli şairleri, en güzel şiirleriyle bu kitapta...

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Vardun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiye'nin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar: Santral 44653/2/1 ve 44659

Müdür 44039

Fen Müşaviri ve

Ankara Şubesi 10109

İkinci Müdür 43954

Galata Bürosu 43949

İzmir Bürosu 5915

Telgraf adresi

İmtiyaz — İstanbul

SEK VERMUT

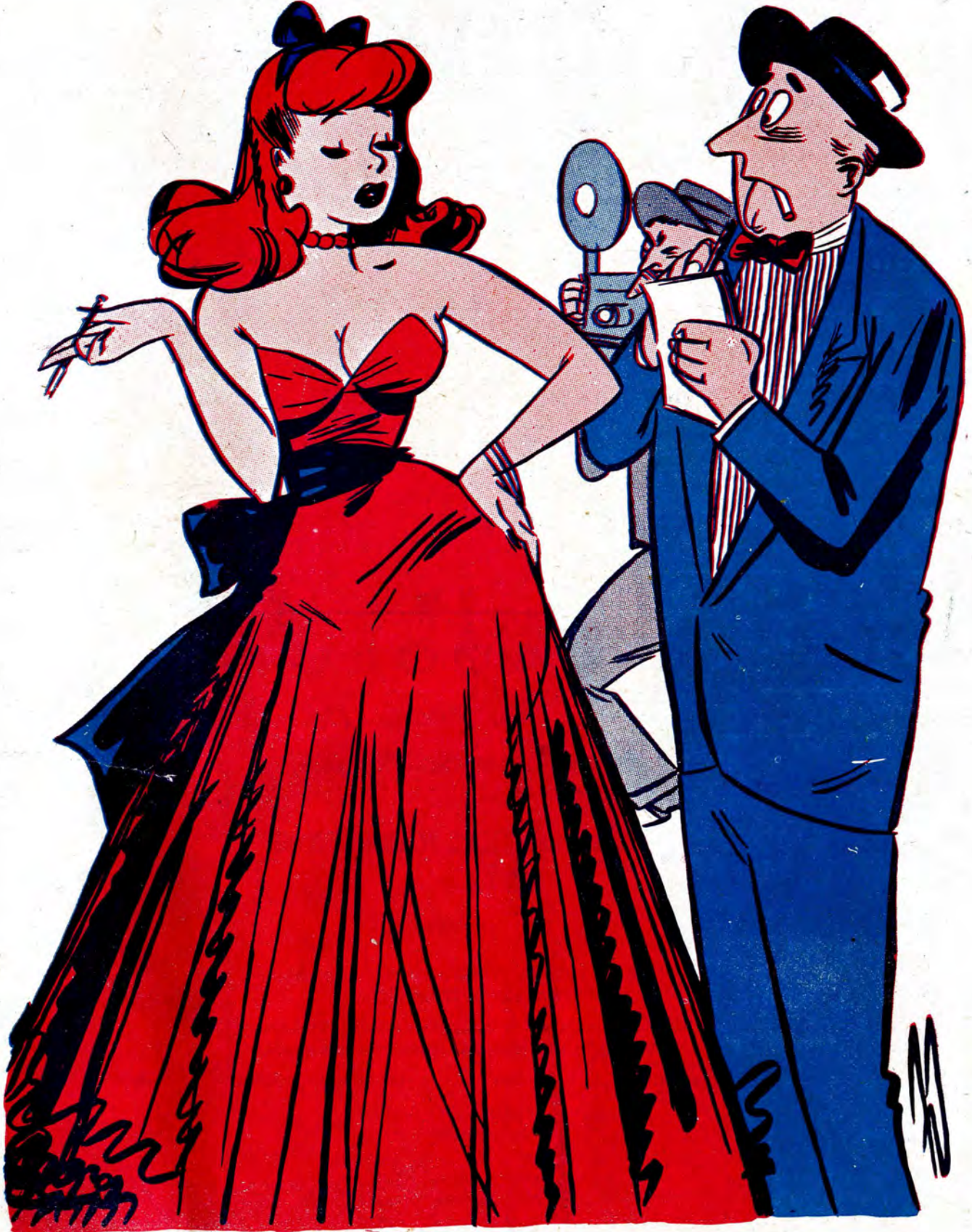

Dikkat:

Telefon numaramız değişti.

21811

Akbaba

Hollywood'da:

— Yazınız!.. Bir rekor kırdım: Düğünümün beş dakika evvel mahkeme boşanma kararı verdi!..